

MEGHAN QUINN

Echt niet verliefd

CANE-BROERS 3

Vertaald door Sophie van Vliet

AMSTERDAM · ANTWERPEN

PROLOOG

Lia

‘Sorry, ik had je niet gezien,’ zeg ik wanneer ik in de bomvolle gang van de studentenflat tegen een slungelige jongen op bots. ‘Ik ben helemaal verdwaald.’

‘Geen probleem,’ klinkt een lage stem, waardoor ik opkijk naar de lange figuur met warrig bruin haar, een bril met donker montuur en een snor die zo dik is dat hij bijna nep lijkt. Wie weet, misschien is hij wel nep. ‘Waar moet je naartoe?’ vraagt hij, en hij zet een enorme Slurpee-beker aan zijn lippen.

‘Eh...’ Ik kijk om me heen en fluister dan: ‘Kamer 209. Maar ik blijf maar heen en weer lopen, want het lijkt wel of er helemaal geen kamer 209 is.’

Een glimlach verschijnt om zijn lippen. ‘Scrabblerd?’

‘Wat?’ vraag ik.

Hij buigt zich naar voren en fluistert: ‘Het geeft niet. Ik ben ook lid van het GSG. Kamer 209 zit expres verstoep.’

GSG: Geheim ScrabbleGenootschap.

Maar de eerste regel van GSG is dat je er niet over praat. Dat stond althans op de uitnodiging die ik gisteren ontving. Het was een brief die op mijn studentenkamer werd bezorgd, in een dikke envelop met een waszegel waarin GSG stond gestempeld. Toen ik het symbool zag deed ik snel mijn deur op slot en knipte ik het grote licht uit en mijn bureaulamp aan. Met ingehouden adem opende ik voorzichtig de envelop en vouwde de brief open zodat ik kon zien wat er geschreven stond.

Ik ben door het GSG persoonlijk uitverkozen om me vanavond

bij hen te voegen. Tijdens het slopende, drie weken durende selectieproces heb ik online meedogenloos verschillende tegenstanders bestreden. Na een paar keer verliezen, een paar keer winnen en twee keer gelijkspelen was de selectie voorbij en hoefde ik alleen nog maar af te wachten. En nu is het zover. Ik heb de uitnodiging binnen en hoef alleen nog maar stipt om 22.23 uur in kamer 209 van het Pine Dormitory te zijn, zonder vragen te stellen of iets te zeggen. Om binnen te komen moet ik met een bepaald patroon aankloppen en het geheime wachtwoord geven.

Maar nu ben ik verdwaald en in de war en heb ik het gevoel dat ik de regels nu al overtreed.

Helaas tikt de klok en ik weet niet wat ik moet doen. Ik wil niet te laat komen, zeker niet op de eerste avond. Maar ik kan die kamer niet vinden en... deze vent met zijn snor en zijn Slurpee lijkt te weten waar hij het over heeft.

Grr... maar wat als dit een test is? Wat als hij daar door het GSG is neergezet en ik nu al heb gefaald door over kamer 209 en scrabble te beginnen en... god, wat ben ik een mislukkeling.

Omdat ik niet goed weet wat ik nu moet doen wieg ik op mijn hakken en friemel ik met mijn handen terwijl ik naar de drommen mensen om me heen kijk. Wat doen die hier eigenlijk allemaal? Het is de gang van een studentenflat, geen kantine. Waar gaan al die mensen heen? Ik denk dat ik Slurpee-gozer moet zien te dumpen. Hij weet nu al te veel. En ik ben niet van plan mijn plek in het GSG in gevaar te brengen. Ik heb veel te hard moeten werken voor die plek.

‘Weet je, het was leuk je te spreken, maar ik denk dat ik zelf maar op zoek naar de kamer ga. Dank je.’

Ik draai me om en loop naar een donkere gang, maar hij roept: ‘Daar ga je kamer 209 niet vinden.’

Ik werp een blik over mijn schouder en zie hem glimlachend een slok van zijn Slurpee nemen en speels naar mijn geïrriteerde gezicht kijken.

‘Daar ging ik ook helemaal niet naartoe,’ zeg ik verontwaardigd.

‘Daar leek het anders wel op.’

‘Ik hield je voor de gek.’

‘Is dat zo?’ vraagt hij, met een nog bredere glimlach. ‘Waarom zou je dat doen?’

Ik maak me lang om hem aan te kijken en steek mijn kin naar voren. ‘Omdat je met je afgrijselijke, dikke snor en warrige haar net een aanrander lijkt. Ik kan toch niet weten dat je niets gaat proberen?’

Hij trekt zijn wenkbrauw op en strijkt over zijn snor. ‘Weet je, je bent al de derde die zegt dat die snor me niet staat. Ik dacht eigenlijk dat ik er behoorlijk goed uitzag.’

Die vent moet een betere spiegel kopen.

‘Je snor is aanstootgevend. Zelfs de geilste vrouwen drogen ervan op.’ De woorden vliegen uit mijn mond voor ik ze kan tegenhouden. Mijn gebrek aan filter breekt me op.

Ik krimp ineen als ik zijn ogen bijna uit hun kassen zie vallen. Ja, het overviel mij ook, vriend.

‘Eh, ik weet niet...’

Voordat ik hem duidelijk kan maken dat ik ook niet goed weet uit welke diepte die belediging naar boven kwam, pakt hij zijn buik vast, buigt zich voorover en begint te lachen. Zijn Slurpee schudt in zijn hand.

Nou, hij was in elk geval niet beledigd. Dat spreekt in mijn voordeel.

Hoe dan ook, ik heb hier geen tijd voor.

Ik loop langs hem heen naar rechts, waar ik een deur zonder opschrift zie. Toen ik hier eerder langsliep, dacht ik dat het een bezemkast was. Maar nu ik wat beter naar de deur kijk, denk ik een vage afdruk van een getal op de muur te zien. Misschien... heel misschien... is dit de plek die ik zoek.

Hoopvol klop ik zoals voorgescreven drie keer op de deur en schop dan tegen de onderkant. Op dat moment komt er een lange gedaante achter me staan.

‘Weet je, ik heb nog nooit van een meisje te horen gekregen dat ik het mysterieuze vermogen heb de zuidelijke regionen van het vrouwelijk geslacht te laten verdorren met mijn gezichtsbeharig.’

Ik hou een glimlach in. ‘Wees blij dat ik eerlijk ben.’

De deur gaat op een kier en er komt een enkele oogbal in zicht.
'Wachtwoord.'

'Walla-walla-bing-bang,' zeg ik, waarna die kerel achter me zich naar voren buigt.

'Je bent het ching-chang-gedeelte vergeten,' zegt hij.

'Wat? Nee hoor.'

'Hij heeft gelijk,' zegt Oogbal. 'Sorry, je komt er niet in.'

'Nee, wacht,' zeg ik om te voorkomen dat Oogbal de deur dichtdoet. Ik haal de uitnodiging tevoorschijn en zeg: 'Op de uitnodiging... eh, ik bedoel...' Stom van je, Lia. Je mag de uitnodiging niet laten zien. Stapje terug. 'Eigenlijk...' Ik stop de uitnodiging weer in mijn zak en sla mijn handen ineen. 'Er is geen uitnodiging en ik heb geen idee wat er zich achter deze deur bevindt. Ik weet alleen dat ik hier om 22.23 uur moet zijn. En ik ben er, dus ik vind dat ik toegelaten moet worden.'

'Maar je bent ching-chang vergeten,' zegt Slurpee-gozer, en hij zuigt op zijn rietje.

'Er was geen ching-chang,' antwoord ik geïrriteerd. 'Er stond zeker weten dat ik drie keer moest kloppen, dan tegen de onderkant moest schoppen en walla-walla-bing-bang moest zeggen. Dat weet ik omdat ik dat, eh... ding, precies zevenentwintig keer heb gelezen. Dus dit is of niet de juiste deur, en dat zou kunnen, of jullie hebben zelf de instructies niet goed gelezen, en in dat geval zou ik graag met een gezaghebbend persoon praten.'

'Een gezaghebbend persoon?' vraagt Slurpee-gozer. 'Is dat een vakterm?'

'Ik heb het wat versimpeld voor je,' snauw ik. 'Vanwege die blik, weet je.'

'Wat voor blik?' vraagt hij.

'Die onnozele blik.' Gooi het op zenuwen of irritatie of dat ik nooit iets kan binnenhouden, maar de belediging floept er zo uit.

Gelukkig verschijnt die glimlach weer en zegt hij tegen Oogbal: 'Het is goed, man. Laat haar maar binnen.'

'Wat?' vraag ik, zo verward dat ik me begin af te vragen of dat GSG dit gedoe wel waard is.

Maar dan gaat de deur open en blijkt er een grote kamer achter te zitten – groter dan de andere studentenkamers – die vol staat met dingen waar ik dol op ben. Onder het verhoogde bed aan de rechterkant staat een bureau met daarop drie beeldschermen, twee luidsprekers, een groot toetsenbord en een gigantische muis op een muismat die de hele lengte van het bureau in beslag neemt... en met een afbeelding van *The Lord of the Rings* is bedrukt. Aan de beige muren hangen posters, vlaggen en ingelijste afbeeldingen variërend van *Star Wars* tot bordspelletjes, en aan het plafond hangt een groot geel-blauw modelvliegtuig. Links staat een slaapbank met een tafeltje ervoor, daaromheen staan kratten met kussens. In het midden ligt een scrabblebord op een platenspeler – zo'n geavanceerde.

Ik zou me zomaar een uur kunnen vergapen aan alles in deze kamer.

De hele serie Harry Potterboeken staat in de kast, en het lijken de oorspronkelijke uitgaven te zijn. Ik begin te watertanden.

Boven de bank hangt een ingelijste poster van Adam West als Batman, met de tekst 'KAPOW!' in stripletters vlak naast hem.

En onder de kleine televisie op een wankel tafeltje staat een zo te zien originele Atari-spelcomputer. Als de bewoner van deze kamer in het bezit van Pitfall is, worden we vrienden voor het leven.

'Wauw, gave kamer,' zeg ik. De fantastische inrichting spreekt mijn nerdhart aan. En aan de gelabelde mappen in de boekenkast naast het bureau en de gesorteerde schoenen op het schoenenrek lees ik af dat de organisatiegraad van hoog niveau is.

'Dank je,' zegt Slurpee-gozer. 'Het is de mijne. Ik ben ook de gezaghebbende persoon, zoals jij het graag noemt.' Hij steekt zijn hand uit. 'Breaker Cane. Leuk je te ontmoeten. Als we elkaar beter leren kennen, kun je je misschien op een wat persoonlijker niveau tot mijn gebrekkige intelligentie verlagen.'

Mijn mond wordt droog.

De puntjes van mijn oren gaan gloeien.

En ik voel het zweet op mijn bovenlip parelen.

Goed gedaan, Lia. Echt lekker bezig.

‘Eh, ja... ik bedoelde niet echt...’

‘Nee, nee. Je moet het niet terugnemen.’ Hij steekt zijn hand op. ‘Ik hou wel van die meedogenloze en onbezonnen eerlijkheid van je. Dan voel ik dat ik leef.’ Hij knipoogt.

‘O, oké. In dat geval...’ Ik schraap mijn keel. ‘Hoewel je kamer heerlijk is om in te neuzen, hadden je lakens in de hoeken wel wat strakker ingestopt kunnen worden, het is niet echt hotelstrak zo, je ingelijste foto van Rory Gilmore hangt scheef en je moet die snor lozen. Die is afzichtelijk.’

Hij grinnikt en knikt terwijl hij over de wildgroei onder zijn neus strijkt. ‘Dat hotelstrakke ben ik nog aan het perfectioneren. Als je beschikt over enige expertise op dit gebied, hou ik me aanbevolen voor een demonstratie. In de aangrenzende kamer wordt de muziek zo hard gezet dat Rory danst, waardoor ze steeds scheef komt te hangen. Ik heb het opgegeven. En die snor, nou, ik dacht dat die me goed stond. Blijkbaar heeft iedereen tegen me gelogen.’

‘Blijkbaar, ja.’

‘Maar daar lijkt jij niet zo goed in te zijn... liegen om iemands gevoelens te sparen.’

‘Dat hangt af van de situatie en de persoon.’ Ik bekijk hem van top tot teen. ‘Je ziet er stevig genoeg uit om tegen de waarheid te kunnen, en stressvolle situaties – ofwel niet weten waar de kamer was – leiden bij mij tot verlies van elk sociaal decorum.’

‘Nou, dat kan maar één ding betekenen.’

Verward vraag ik: ‘Wat dan?’

‘Dat er niets anders opzit dan de beste vrienden aller tijden te worden.’

Ik grijns. ‘Alleen als je je scheert.’

‘Eh, daar moeten we het nog maar eens over hebben.’ Hij wiegt op zijn hakken en gaat verder: ‘Aangezien jij de enige nieuweling bij het Geheim ScrabbleGenootschap bent, moet je Ophelia Fairweather-Fern zijn.’

‘Dat ben ik. Maar noem me maar Lia. Mijn hele naam is veel te lang om rond te zeulen, mijn hele voornaam ook.’

Hij grinnikt. ‘Je naam leverde tijdens de selectieronde een vinkje

in de pluskolom op. Maar de echte reden waarom je bent uitgekomen was je woeste gebruik van woorden waar we zelfs nog nooit van gehoord hadden, zeker omdat we met een timer spelen.'

'Die extra uitdaging kon ik wel waarderen. Al schrok ik er eerst van en moest ik er even aan wennen. En ook dat je de nieuwe letters op je plankje pas kon zien als je aan de beurt was. Ik vond het heel leuk en ben blij dat ik ben uitgekozen.'

'Het was een voor de hand liggende keuze.' Hij zet zijn Slurpee neer. 'Iedereen, dit is Lia. Lia, dit zijn Harley, Jarome, Christine en Imani.' Ze steken allemaal hun hand op bij wijze van korte groet en buigen zich dan weer over het spelbord. 'Ja, ze zijn niet echt sociaal.'

'Nou, dan is het maar goed dat ik niet voor de gezelligheid ben gekomen.' Ik wrijf in mijn handen. 'Ik ben hier om te spelen.'

Breaker grinnikt en pakt dan zijn Slurpee weer. 'Waar wachten we dan nog op? We gaan de strijd aan.'

Ik staar Breaker aan tot hij zijn ogen neerslaat en kijk dan naar de laatste twee letters op mijn plankje.

Hij heeft nog één letter over.

De kamer is verder leeg.

De rest van het GSG is ervandoor, ze hebben morgenvroeg college.

'Jij bent aan de beurt.' Met opzet laat hij zijn vinger over zijn snor gaan. Dit hele potje stond ik voor, tot hij zo'n drie zetten geleden een woord van tachtig punten wist te leggen en mijn voorsprong verpulverde.

'Ik weet dat ik aan de beurt ben.'

'Echt? Je hebt je namelijk al minstens vijf minuten helemaal niet bewogen.'

'Ik ga na of ik het juiste woord heb gevonden.'

'Als je überhaupt al een woord weet.' Met een zelfvoldane grijns op zijn gezicht leunt hij achterover.

‘Ik héb een woord.’

‘Maar daarmee ga je het spel niet winnen, hè?’ houdt hij aan. Hij weet dat hij gaat winnen, dat zie je aan zijn verwaande houding.

‘Het is niet beleefd om je te verkneukelen.’

‘Zegt het meisje dat een paar minuten geleden nog stond te dansen omdat ze een enorme voorsprong op me had.’

Ik kijk langzaam naar hem op en zeg met een uitgestreken gezicht: ‘Je hoort te weten dat ik wel kan uitdelen maar niet kan incasseren.’

Hij grinnikt zacht terwijl ik met tegenzin een E achter een W leg voor een magere zes puntjes.

‘Goede zet.’ Hij staart naar zijn laatst overgebleven letter en pakt die S dan met een dramatisch gebaar en legt hem achter ‘hoezee’, goed voor dertig punten. ‘Maar niet goed genoeg.’ Hij leunt weer achterover en legt zijn been op zijn knie. ‘Ik heb gewonnen.’

Ik kreun en laat me achterover op de grond vallen. Starend naar zijn modelvliegtuig zeg ik: ‘Ik stond op winst.’

‘Nooit te snel vieren. Je weet nooit wat er aan het einde van een potje scrabble nog kan gebeuren.’

‘Wel een lage streek, trouwens, een S tot het laatst vasthouden.’

‘Hoe wist je dat ik hem vasthield?’

‘Omdat ik heb gezien dat je dat blokje een tijdje terug al pakte en het opzijschoof.’

‘O, je bent er toch niet zo een, hè? Zo een die de blokjes telt en weet wat de anderen zouden kunnen hebben.’

‘Niet in die mate, maar ik zag je dat blokje koesteren en tot het eind met rust laten. Je hebt het expres bewaard.’

‘Als je tachtig punten achterstaat moet je strategisch spelen, en dat heb ik gedaan. Het is geen schande, het hoort gewoon bij het spel.’

‘Ik geef het liever niet toe omdat jij hebt gewonnen, maar het was een mooi potje. Ik waardeer de uitdaging.’

‘Inderdaad een mooi potje. Jij gaat goed in de groep passen.’ Hij begint het bord op te ruimen en ik kom overeind om hem te helpen. ‘In je aanvraag stond dat je op onderzoek en statistiek gaat

afstuderen. Wat ben je na je bachelor van plan?’

‘Mijn master halen en dan specialist op het gebied van enquêteonderzoek worden.’

Breaker kijkt op. ‘Dat is heel specifiek,’ zegt hij. ‘En niet het soort beroep dat je hoort na de vraag wat je wil worden als je later groot bent.’

‘Niet echt nee, maar ik ben altijd al dol op enquêtes geweest. Als kind vond ik het geweldig om ze in te vullen. Ik ben heel wat uurtjes bezig geweest alle enquêtes in te vullen die mijn ouders konden vinden. Ik vond het een geweldig idee dat iemand naar me kon luisteren en informatie kon verzamelen om iets veranderd te krijgen. En uiteraard maakte ik zelf ook vragenlijsten, handgeschreven op knutselpapier, die ik op familiefeestjes uitdeelde om te achterhalen of iedereen het naar zijn zin had. Dan maakte ik daar een verslag van en stuurde aan het eind van het jaar een brief waarin stond wat we heel goed deden en wat voor verbetering vatbaar was.’

Breaker grijnst. ‘En, heb je iets nuttigs ontdekt in die familie-enquêtes?’

‘Ja.’ Ik knik en geef hem de laatste blokjes aan. ‘Als mijn oom Steve zijn broek na het eten uittrok, leidde dat er altijd toe dat hij op de eettafel een onzichtbare hoepel om zijn middel liet draaien, en dat vond niemand ooit leuk. Ik heb deze informatie aan de familie en aan oom Steve doorgegeven, maar helaas kan ik hun gedrag niet sturen. Ik kan alleen onderzoeken wat er veranderd kan worden, maar die veranderingen moeten van binnenuit komen.’

‘Klinkt als een leuke oom, die Steve.’

‘Hij had een snor... en hij staat bekend als de viezerik van de familie. Dus ja, jullie zouden het vast goed kunnen vinden met elkaar.’

‘Ik ben geen viezerik,’ zegt Breaker en hij ruimt het spel verder op.

‘Dat staat nog niet vast.’

‘Kunnen we dat snel vaststellen dan? Ik kan je verzekeren dat ik geen viezerik ben.’ Hij legt het bordspel opzij en leunt dan achter-

over op zijn slaapbank terwijl ik mijn handen achter me plaats en erop steun. Waarschijnlijk zou ik moeten opstappen. De rest is al weg, maar om de een of andere reden voel ik me op mijn gemak, en ik wil nog niet weg.

‘Zoals je wil.’

Hij raakt zijn neus aan en wijst dan naar me. ‘Je bedoelt: *as you wish*.’

‘Fan van *Princess Bride*?’

‘Waarom zou je geen fan zijn? Wraak, zwaarden, geweldige verhalen van weleer. Alles zit erin. En niet te vergeten... Fred Savage.’

‘Ik ben het zowaar met je eens, en dat levert je een vinkje op in de “geen viezerik”-kolom.’ Hij pompt met zijn vuist in de lucht, waarop ik grinnik. ‘Het is pas één vinkje. Er zijn nog meer vragen.’

‘Kom maar op. Je zult zien dat ik met vlag en wimpel slaag.’

‘Dat zullen we zeker zien. Heb je ooit, sinds je die snor draagt, bij iemand door het raam gekeken, vooral bij iemand van het geslacht waartoe je je aangetrokken voelt?’

‘Dat is het vrouwelijke geslacht en nee.’

‘Goed antwoord. Volgende vraag: heb je ooit de behoefte gevoeld om een kijkje in de damestoiletten te gaan nemen?’

‘Ik heb gehoord dat daar veel meer toiletten zijn, en daar ben ik jaloers op want ik wil ook weleens zittend plassen. Maar nee, die behoefte is mij vreemd.’

Ik frons. ‘Zittend plassen?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik ben lui.’

‘Oké, het lijkt me veel meer moeite om zittend te plassen, maar ieder zijn voorkeur. Laatste vraag. Heb je ooit een club voor mannen met snorren opgericht en kammetjes en crèmejes gekocht zodat je snorverzorgingsfeestjes kunt organiseren?’

‘Wauw, dat klinkt als een fucking leuk tijdverdrijf, maar nee, dat heb ik niet.’ Hij legt zijn armen over de rugleuning van de slaapbank. ‘En... heb je al vastgesteld dat ik geen viezerik ben?’

‘Voor nu. Je mag op proef.’

‘Dat lijkt me redelijk.’ Hij legt zijn ene been over het andere.

‘Maar ik ga je nog een paar snelle vragen stellen, voor de zekerheid.’

‘Kom maar op.’

‘Favoriete artiest of band?’

‘Blondie.’

‘Echt?’ vraag ik verrast.

‘Yep.’ Hij laat de P ploffen en lijkt zo relaxed dat ik me daardoor nog meer op mijn gemak voel. ‘Obsessief.’

‘Oké, goed antwoord. En je lievelingssnoep?’

‘Smarties, omdat ik smart ben en het idee heb dat ik me nog smarter voel als ik ze eet.’

Ik grinnik. ‘Dat lijkt me wel een goede reden. Favoriete tv-programma?’

‘*Wonder Years*. Vandaar die opmerking over Fred Savage. Ik ben dol op hem. Na *Wonder Years* volgt *Boy Meets World*, want fuck, wat had ik een zwak voor Topanga. En voor Cory uiteraard.’

‘Fan van de beide broertjes Savage?’

‘Maatjes door dik en dun.’

‘Zo lijk je heel benaderbaar.’

Hij strijkt weer over zijn snor en zegt: ‘Blijf maar in de buurt, Lia. Dan zul je zien dat een economiestudent met de neiging zijn modelvliegtuig elke keer weer te laten crashen heel benaderbaar kan zijn.’

‘Ik vond Shawn altijd een janker.’

‘Anders ik wel.’ Breaker rolt met zijn ogen. ‘Wat vind je van het matje van meneer Turner?’

‘Sexy,’ antwoord ik.

‘Stel dat ik mijn haar zou laten groeien en een matje neem, wat zou je daar dan van vinden?’

‘Sneu, kies je eigen look.’

Hij grinnikt. ‘Jeetje, je weet wel hoe je iemand op zijn knieën moet krijgen.’

‘Blijkbaar ben ik daar heel goed in.’

‘Blijkbaar vind ik dat heel leuk aan je.’ Hij strijkt met zijn tanden over zijn lippen en zegt dan: ‘En Lia, hoe vond je het vanavond? Heb je het naar je zin gehad?’

‘Heel erg.’ Om niet al te zeer als een loser te klinken, voeg ik er vriendelijk aan toe: ‘Het valt niet mee om hier mensen te leren kennen. Je weet wel, mensen op mijn niveau. Ik ben net overgestapt en omdat ik hier niet vanaf het eerste jaar was, is het best een uitdaging om vrienden te vinden.’ Ik kijk om me heen. ‘Hier voel ik me op mijn gemak, ook al behoort dit onderkomen toe aan een snor.’

‘Dat beschouw ik maar als een compliment. En het is inderdaad lastig mensen te leren kennen. Het duurde ook een tijdje voordat ik het hier allemaal een beetje doorkreeg. Ze zeggen dat je jezelf tijdens je studie opnieuw kunt uitvinden en gelijkgestemde zielen kunt ontmoeten. Nou, daar vertellen ze niet bij dat dat niet meteen gebeurt. Ik ben nu derdejaars en begin net een beetje mijn vorm te vinden.’

‘Herkenbaar. Niemand lijkt het leuk te vinden om urenlang te scrabbelen of hoedjes voor katten te breien.’

‘Hoedjes voor katten?’

‘Best aantrekkelijk. Ik verkoop ze aan oude dametjes die het leuk vinden om hun kat te verkleden.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Ik ben ermee begonnen om wat bij te verdienen, maar inmiddels ga ik er helemaal voor. Hoe dan ook, vanavond is me weer duidelijk geworden dat er gelijkgestemde zielen zijn, waardoor ik me voor het eerst in tijden weer een beetje mezelf voel.’

Zijn gezicht verzacht. ‘Daar ben ik blij om, Lia.’ Hij strijkt over de haartjes onder zijn neus en zegt: ‘Ik durf te wedden dat je je door die snor zo op je gemak voelt.’

‘Het komt niet door de snor,’ reageer ik met gespeelde irritatie.

Hij grinnikt. ‘Heb je een vriend?’ Als ik hem sceptisch aankijk, steekt hij zijn hand op. ‘Niet omdat ik de viezerik wil gaan uithangen, ik ben gewoon oprecht nieuwsgierig.’

‘Die had ik, totdat hij het uitmaakte en zei dat ik suf was omdat ik fanfictie voor *Supernatural* schreef. Ik vond andere dingen leuk dan hij, daarom was het lastig om een band te krijgen. Het lijkt erop dat ik überhaupt maar weinig mensen kan vinden die snappen waarom ik het leuk vind als Sam en Dean geen broers zijn, maar... geheime geliefden.’

Zijn ogen worden groot en hij zet zijn beide voeten op de grond. 'Wacht de fuck even... ben jij de schrijver van *Lovers, Not Brothers*?'

'Hè?' Ik ga rechter zitten. 'Ken je dat?'

'Of ik het ken?' schreeuwt hij bijna, dan komt hij op de grond zitten en kijkt me in de ogen. 'Lia, die shit is verslavend. Ik ben niet eens gay, maar jezus christus, hun eerste zoen was het beste wat ik ooit heb gelezen. Er vormde zich zelfs zweet in mijn nek toen Dean met zijn neus langzaam over Sams kaak streek en wachtte op een teken dat Sam er klaar voor was. En daarna... toen hun monden elkaar vonden, juichte ik gewoon hardop. De seksuele spanning was zenuwslopend.'

'En je vond het niet vreemd dat we ze in het echt als broers kennen?'

'Daar gaat het bij fanfictie toch om? Een wereld scheppen die anders is dan het origineel?'

Ik glimlach. 'Jij snapt het.'

'Uiteraard snap ik het. Ik ben geen debiel.' Hij strijkt door zijn warrige haar. 'Echt hoor, je moet meer schrijven. Dat was goede shit. Ik vergeet nooit die scène waarin een naakte Dean zijn penis vastpakt en "Eye of the Tiger" zingt terwijl hij op Sam afloopt.' Hij kust de topjes van zijn vingers. 'Meesterlijk.'

Grappend vraag ik: 'Ben je nu aan het fanboyen?'

'Heb je daar een probleem mee?'

Ik schud mijn hoofd en fluister dan: 'Niet te geloven dat je het hebt gelezen.'

'Niet te geloven dat jij het hebt geschréven.'

En dan staren we elkaar een tijdje aan. Er valt een stilte en een niet-uitgesproken waarheid vormt zich: dit is het begin van iets nieuws.

'Breaker?'

'Ja?'

Verlegen vraag ik: 'Wil je vrienden worden?'

De glimlach die ik vanavond heb leren kennen, wordt breder. 'Vraag je me nu om een vriendschap met je te beginnen?'

‘Ik geloof het wel. Is dat raar? Ik bedoel, we kennen elkaar nauwelijks. Ik vind je snor echt afstotelijk, maar we hebben nu al zoveel met elkaar gemeen. Dat we het erover eens zijn dat het erotisch is als de gebroeders Winchester geliefden zouden zijn, is uniek. Ik denk dat dat betekent dat we vrienden moeten worden.’

Hij knikt langzaam. ‘Ik denk dat dat onontkoombaar is.’

Ik steek mijn hand uit. ‘En slechts vrienden, want die snor heeft ervoor gezorgd dat ik geen seksuele gevoelens voor je kon ontwikkelen.’

‘Dat begrijp ik. Ik wist welke risico’s ik nam door uitsluitend op mijn bovenlip gezichtshaar te laten groeien.’ Hij steekt zijn hand uit. ‘Vrienden?’

Ik pak die hand aan. ‘Vrienden.’

HOOFDSTUK 1

Breaker

HEDEN

‘Moet je ergens naartoe?’ vraagt JP, die tegenover me in het vliegtuig zit en naar mijn wippende been kijkt.

‘Ik wil gewoon graag bij jou weg,’ zeg ik. Typisch broertjesantwoord.

‘Leuk hoor.’ Hij zucht diep. ‘Ik vond het maar niks om niet bij Kelsey te zijn, maar het is goed dat we naar New York zijn gegaan, vind je niet? Ik ben blij dat we ons tweede gebouw met sociale huurappartementen kunnen gaan verwezenlijken.’

Een paar maanden geleden heeft JP mij en onze andere broer Huxley gevraagd of we iets goeds met ons fortuin kunnen doen door sociale huurwoningen in grote steden te realiseren. Die appartementsgebouwen bieden een veilig, schoon en fijn thuis, alsook ondersteuning voor degenen die dat nodig hebben – bijvoorbeeld kinderopvang voor alleenstaande ouders, financiële cursussen en toegang tot gezond eten. Het idee achter het project is dat we de mensen helpen die dat het hardst nodig hebben. Het is een zeer succesvolle en dankbare onderneming.

‘Zeker goed,’ zeg ik, en ik haal mijn telefoon uit mijn zak terwijl het vliegtuig naar de hangar taxiëert. Ik ga naar de chat met Lia en stuur haar een kort berichtje.

Breaker: Geland. Haal de spullen op. Heb je alles klaarstaan?

Meteen pingt mijn telefoon ten teken dat ik een reactie heb.

Lia: Ben allang klaar, wacht op jou.

Breaker: Sorry, we hadden slecht weer. Ik kom eraan.

‘Met wie zit je te appen?’ vraagt JP, en hij probeert op mijn telefoon te kijken.

‘Lia,’ zeg ik.

‘Aha,’ zegt hij op veelbetekenende toon. ‘Daarom heb je zo’n haast om dit vliegtuig te verlaten. Je wil naar je meisje.’

‘Ten eerste is ze niet mijn meisje, ze is mijn beste vriendin, en als ik dat tegen je moet blijven zeggen, ontplof ik nog eens. Ten tweede heeft ze een gloednieuw glazen yahtzeespel dat we dolgraag willen spelen.’

‘Yahtzee van glas?’ vraagt JP. ‘Dat klinkt als een bijzonder slecht idee. Is het bij yahtzee niet de bedoeling dat je de dobbelstenen schudt?’

‘Ja, maar dit biedt een heel nieuwe uitdaging: de dobbelstenen schudden zonder de beker te breken.’

Uitdrukingsloos staart JP me aan. ‘Je gaat je handen eraan openhalen. Wordt er wel een waarschuwing gegeven bij dit glazen spel?’

‘Uiteraard. Je speelt het volledig op eigen risico. En dat risico willen wij wel nemen. Maar maak je geen zorgen, Lia heeft een deken over een hard oppervlak gelegd. We pakken het slim aan.’

‘Het zou slim zijn als je geen glazen yahtzee speelt,’ mompelt hij hoofdschuddend. ‘Mij niet bellen als je hechtingen nodig hebt.’

‘Net of je dan zou opnemen.’

JP rolt dramatisch met zijn ogen. ‘Ik ben verdomme net getrouwd. Het spijt me als ik de hele tijd bij mijn vrouw wil zijn.’

‘Volgens mij heb je helemaal geen spijt,’ zeg ik. Dan houdt het vliegtuig stil en maakt de steward de deur open en laat de trap zakken.

Ik pak mijn tas en loop langs JP naar de uitgang, waar ik plotse-

ling blijf staan. Op de landingsbaan stapt Huxley, de oudste van ons drieën, uit zijn auto. Hij sluit het portier en gaat er met zijn armen over elkaar geslagen tegenaan geleund staan. Een zonnebril bedekt zijn ogen, maar verbergt niet de frons op zijn voorhoofd en de spanning die onder zijn perfect gesneden pak zichtbaar is.

‘Eh, JP? Waarom is Huxley hier en kijkt hij alsof hij iemand wil vermoorden?’

‘Wat?’ vraagt JP, en ook hij komt naar de uitgang. Hij steekt zijn hoofd naar buiten en zegt: ‘Geen idee. Heeft hij ons een berichtje gestuurd?’

In plaats van het vliegtuig te verlaten om te vragen wat er aan de hand is, doorzoeken we allebei onze telefoon, tevergeefs op zoek naar een berichtje of e-mail.

‘Ik heb niets gekregen,’ zeg ik.

‘Fuck,’ zegt JP. ‘Dat kan maar één ding betekenen. Wat hij ook te vertellen heeft, hij wil geen sporen nalaten.’

‘Wat?’ vraag ik. ‘Gast, jij hebt echt te veel films over geheim agenten gekeken. Daarom is hij niet hiernaartoe gekomen. Misschien... misschien is het goed nieuws. Misschien wil hij ons iets bijzonders vertellen en ons gezicht zien.’

‘Hoe is het om in een wereld te wonen waar de poep van eenhoorns naar aardbeien smaakt?’ zegt JP, en hij gebaart naar Huxley. ‘Kijk nou naar hem, die frons. Hij is hier niet om ons een schouderklopje te geven en te vertellen dat we brave jongens zijn. Het is duidelijk dat we iets hebben verkloot. We hoeven alleen maar te achterhalen wat.’

‘Hou eens op met dat gekwebbel en kom naar beneden,’ roept Huxley.

‘Gast, mijn ballen huiverden zonet,’ zegt JP, en hij pakt mijn schouder vast.

‘Mijn penis heeft zich zojuist naar binnen teruggetrokken.’ Ik zet een stap opzij en duw JP naar voren. ‘Jij eerst. Jij bent ouder. Jij hebt meer levenservaring op kunnen doen dan ik.’

‘Nauwelijks,’ zegt hij. Hij probeert mij naar voren te schuiven, maar ik zet me schrap en bied weerstand. Aangezien JP net ge-

trouwd is, heb ik meer tijd in de sportschool doorgebracht en hij meer tijd in Kelsey – met alle respect – en daarom win ik het momenteel van hem wat spiermassa betreft.

‘Stap nou maar uit voordat hij nog bozer wordt.’ Ik duw tegen JP. ‘Je weet hoe irritant hij het vindt als we – in zijn woorden – lopen te ravotten.’

‘Kappen met dat geravot,’ roept Huxley.

‘Zie je nou wel,’ fluister-roep ik.

‘Niet duwen,’ zegt JP en hij duwt met zijn rug tegen mijn borst. ‘Straks val ik van de trap.’

‘O, goed idee. Als je valt, raak je waarschijnlijk gewond en dan moet hij even wachten met wat hij kwijt wil zodat we kunnen vaststellen wat je verwondingen zijn. Dat geeft ons wat tijd om na te denken. Als je bereid bent een bot te breken, winnen we minstens een paar dagen.’

‘Ja hoor, ik gooi me wel van de trap.’

‘Zo mag ik het horen.’ Ik klop hem op de rug. ‘Ogen dicht. Het is zo voorbij.’

‘Jezus christus,’ mompelt JP, waarna hij de trap begint af te dalen.

Ik loop vlak achter hem. ‘O, ik snap het al, je gaat je dichter bij de grond laten vallen. Slim.’

‘Ik laat me helemaal niet vallen, idioot.’

Als we onderaan zijn, opent Huxley het achterportier van zijn Tesla S en zegt: ‘Stap in.’

Ik hoor JP moeizaam slikken en vraag: ‘Weet je zeker dat je niet op zijn minst een verwonding wil faken?’

‘Ik ben bang dat het te laat is, man.’ Hij stapt in de auto en ik volg.

Zodra we zitten slaat Huxley het portier dicht, waarop JP en ik ineenkrimpen. Huxley gaat voorin zitten en neemt niet de moeite naar ons te kijken. Hij pakt alleen maar zijn stuur vast en zucht diep.

Een ontevreden zucht. Geweldig.

Na een paar tellen draait hij zich naar ons om en vraagt: ‘Heeft Taylor contact met jullie opgenomen?’

‘Taylor, je bedoelt onze advocaat?’ vraagt JP.

‘Ja, onze advocaat.’

We schudden ons hoofd. ‘Nee, ik heb niets gehoord,’ zeg ik.

‘Wat is er aan de hand?’ vraagt JP, nu op ernstige toon.

‘We worden aangeklaagd voor wangedrag op het werk.’

‘Wat?’ roep ik. ‘Door wie?’

Huxley tilt zijn zonnebril op en kijkt nadrukkelijk naar mij. ‘Jouw voormalige werknemer.’

‘Hè, pardon?’ Ik knipper een paar keer. ‘Waarvoor in vredesnaam?’

‘Wat was het ook alweer, vijandige werkomgeving en onterecht ontslag.’

‘Wacht even.’ Ik schud mijn hoofd en probeer te begrijpen wat hij zegt. ‘Wie heeft dat gezegd dan?’

‘Gemma Shoemaker.’

‘Shoemaker?’ vraag ik met grote ogen en op ongelovige toon. ‘Als in, die vrouw die heimelijk mijn kantoor binnensloep, al mijn spullen verplaatste, foto’s van haar familie ophing, kerstversiering aanbracht en daarna gewoon weer vertrok? Die psychopaat die me in de kantine klemzette om te vragen wanneer ik weer naar de tandarts moest zodat ze kon toekijken terwijl mijn tanden werden gereinigd? De vrouw die een adventskalender voor me had gemaakt met in ieder vakje een zelfgemaakt tekeningetje van mij? Die vrouw?’

‘Waren het mooie tekeningetjes?’ vraagt JP.

‘Wat doet dat er in godsnaam toe?’ vraag ik hem boos.

JP haalt zijn schouders op. ‘Ik was gewoon benieuwd.’

‘Nou... aquareltekeningen op een klein oppervlak is best lastig, dus misschien...’

‘Genoeg over die schilderijtjes,’ zegt Huxley. ‘Dit is verdomme serieus. Ze heeft ons niet alleen aangeklaagd, maar probeert ook onze reputatie te verwoesten via social media. Ze verspreidt leugens over hoe we zakendoen en beweert dat Breaker een vijandige werkomgeving voor haar heeft gecreëerd en haar in het bijzijn van anderen heeft uitgescholden.’

‘Daar klopt geen fuck van,’ zeg ik. ‘Ik heb nooit vijandig gedaan, zelfs niet toen ze me “per ongeluk” liet struikelen terwijl ik mijn koffie vasthield. Ik ben alleen maar aardig tegen haar geweest en

we hebben haar ontslagen omdat we ontdekten dat zij degene was die bij iedereen op kantoor langsging om hun to-dolijsten te stellen. Ze had een hele verzameling in haar bureaulades liggen.'

'Nou, zij hangt een ander verhaal op en valt ons bedrieff aan. Helaas krijgt ze aandacht.'

'Wat bedoel je daarmee?' vraag ik.

'Daar bedoel ik mee dat ze de juiste platforms heeft gekozen. Ze krijgt ongelooflijk veel views en nu zijn de media erop gedoken. Dit is allemaal in de afgelopen vierentwintig uur gebeurd.'

'Hoe kan zoiets nou gebeuren?' vraagt JP.

Huxley schudt zijn hoofd. 'Geen flauw idee, maar we krijgen er het ene telefoontje na het andere over. Lottie vertelde dat ze er in de kantine een paar collega's over hoorde praten, die stilvielen toen zij binnenkwam. Onze geloofwaardigheid staat onder druk.'

'Omdat er iemand liegt,' zeg ik, hoorbaar boos.

'Ja, maar het publiek lijkt haar kant te kiezen. Daarom moeten we in actie komen terwijl Taylor en zijn team bewijzen verzamelen voor een tegenaanklacht. Ze heeft geen poot om op te staan, nul bewijs, het is alleen haar woord en dat van een vriendin die niet meer voor ons werkt. Maar wij hebben beveiligingsbeelden, wij hebben het bewijs dat jij in de loop der tijd hebt verzameld, Breaker, en wij hebben alle posts op social media, we hebben er schermafdrucken van gemaakt. Een smaadaanklacht zal haar eronder krijgen.'

'Oké, en... wat moeten we doen?' vraag ik.

'Nou, als eerste moet jij een stap terug zetten.'

'Wat?' brul ik. 'Echt niet. Ik ga verdomme geen ontslag nemen omdat iemand leugens over mij verspreidt. Dan lijk ik schuldig en dat ben ik niet. Ik ben de hele tijd professioneel en beleefd gebleven tegenover die vrouw.'

'Ik heb het niet over ontslag,' zegt Huxley gespannen. 'Het is gewoon beter als je een... verplichte vakantie neemt. Alleen maar zodat het lijkt of we het juiste doen tijdens het onderzoek naar haar beschuldigingen. Wat betekent dat jij niet op kantoor aanwezig kunt zijn.'

'Dat is bullshit...'

‘Hij heeft gelijk,’ zegt JP. ‘Als het om een andere medewerker ging, zouden we die ook vragen een tijdje verlof te nemen tijdens het onderzoek naar de beschuldigingen. Jij zou niet anders behandeld moeten worden.’

‘Maar ik heb verdomme niks gedaan,’ roep ik.

‘Weten we,’ zegt Huxley. ‘Maar dat wij weten dat je onschuldig bent, wil nog niet zeggen dat iedereen dat zal geloven. Dit is gevoelig terrein, en we moeten zorgen dat we alles zorgvuldig afhandelen. Als we dit goed aanpakken en gedegen onderzoek doen, dan zal dit hopelijk een precedent vormen voor medewerkers die in de toekomst mogelijk hetzelfde willen proberen.’

‘Ik durf het bijna niet te zeggen,’ vult JP aan, ‘maar hij heeft gelijk, man.’

Ik kijk van de ene naar de andere broer en laat hun verstandige woorden tot me doordringen. ‘Fuck,’ mompel ik, en ik leun achterover en strijk door mijn haar.

‘Het is beter zo,’ Breaker, zegt Huxley. ‘En tijdens je afwezigheid nemen JP en ik je taken over.’

‘Hé, wacht even, daar ben ik niet mee akkoord gegaan,’ zegt JP, maar hij houdt snel zijn mond als Huxley hem vernietigend aankijkt.

‘Het zal niet lang duren. Misschien een week of twee,’ zegt Huxley. ‘Als we in de tussentijd vragen hebben, houden we persoonlijk contact. Ik wil niets op papier hebben.’

‘En wat word ik dan geacht de komende twee weken te gaan doen?’ vraag ik.

‘Misschien kun je Lia helpen met haar breiwerk,’ zegt JP. ‘Ik weet dat jij kunt breien.’

Ik werp een blik op Huxley, maar die zegt: ‘Dan heb je in elk geval wat te doen.’

‘Fuck you... allebei,’ zeg ik, en dan verlaat ik de auto en loop rechtstreeks naar die van mij.

